

Anatomia humana

L'ABSURD, EL XARAMPIÓ I NIGÈRIA

Jorge Bello

Tot esperant Godot, fóra bo de aprofitar millor el temps tot sabent que aquest any és a Gran Bretanya on s'observa que un bon grapat de joves agafen el xarampió durant un concert.

L'autoritat britànica de salut pública informava el passat agost que 36 joves van contagiar-se de xarampió, entre juny i juliol, mentre treballaven o participaven d'un espectacle de música estiuenca. És ben possible, apunten, que n'hi hagi més casos, no pas declarats.

D'aquells 36 joves (edat mitjana: 20 anys), 33 eren no vacunats o vacunats de manera insuficient. Similar va passar a Barcelona, al juliol del 2013, quan es va observar un brot de 29 casos de xarampió en joves de similar edat, la majoria no vacunats. D'aquests 29 joves, 20 van contagiar-se durant el festival de música Sónar, i la resta van contagiar-se d'aquests 20.

Del mateix estiu és el brot de xarampió que, relacionat amb una escoleta, acabaria afectant més d'una vintena de persones a les Illes Balears.

«Tot esperant Godot» és una obra del conegut com teatre de l'absurd que va escriure l'irlandès Samuel Beckett, premi Nobel de Literatura en 1969. L'obra

Rebrota la pòlio en zones de conflicte bèl·lic i Espanya continua que fabrica i els ven armes

gira al voltant de dos que esperen Godot, però Godot no vindrà avui, segons diu un tercer, «però demà segur que sí». Godot, és clar, no hi arriba, i ningú sap qui és en realitat aquest Godot.

❖ **EL BROT DE XARAMPIÓ** del 2006, a Catalunya, va afectar al voltant de 400 persones, la majoria bebès que encara no estaven vacunats perquè no els havia arribat l'hora d'aquesta vacuna. La primera dosi de la vacuna contra el xarampió s'administrava llavors als 15 mesos

d'edat. Ha estat a causa d'aquesta epidèmia que l'edat de vacunació va avançar-se als 12 mesos. Alguns països administren aquesta primera dosi als 9 mesos.

L'efectivitat d'aquesta vacuna per tal de prevenir el xarampió és molt alta, però no és del 100% (cap vacuna, cap medicament, cap tractament és efectiu al 100%, ni és segur al 100%). La seguretat d'aquesta vacuna ha estat prou demostrada en milions de fets vacunats, tot i els intents malintencionats de relacionar-la amb l'autisme, una hipòtesi que de manera inqüestionable ja va demostrar-se falsa.

El xarampió és força contagiós, i és malaltia ben perillosa. Per una altra banda, el teatre de l'absurd que va crear Beckett «va significar una renovació de l'escriptura dramàtica pel fet d'es-

tablir noves relacions entre els personatges, el temps, l'espai i els llenguatges escènics». Tinc la desagradable sensació que a casa n'hi ha, i força, d'absurd, últimament.

Un altre del teatre de l'absurd, tal vegada el creador, ha estat el romanès Eugène Ionesco. A la seva magnífica «La cantant calba» no hi ha cap cantant calba tot i que la senyora diu que «sempre es pentina de la mateixa manera». L'absurd, prou que s'hi veu, és ben present.

També és preocupant, en un sentit ben diferent, que a Nigèria, després de dos anys de no tenir cap cas de poliomielitis (la pòlio, o paràlisi infantil), aquest any ja en van registrar dos casos. Aquests casos de pòlio es van registrar a una zona del país que viu sacsejada per conflictes armats i per moviments massius de població que en fuig, i això fa molt difícil la vacunació.

Espanya, i vet aquí un altre absurd, continua que fabrica i ven armes, i sembla que ho fa sense gaires urticàries, i ho fa amb un ministre de Defensa, de noble família, que va guanyar diners com a directiu de l'empresa Instalaza, que fins el 2008 fabricava bombes de dispersió, de terribles conseqüències en diversos països. Escollit per Mariano Rajoy, és ministre des del 2011.

Ni el xarampió ni la pòlio són malalties eradicades del món, tot i que seria un objectiu possible d'assolir. L'absurd tampoc no està eradicat.

bello.cat/jordibell@gmail.com

Es racó d'en cambreta

BURKINI

Gustau Juan Benjam

D'ir que vivim temps difícils i tèrbols, en què l'exageració i la in-temperança verbal o la creació-ficció de problemes inexistents, com l'amenaça d'una llengua en retrocés, el català, contra una altra parlada per alguns cents de milions, els castellà, és realment dir una vulgaritat, una vulgaritat que s'ha fet quotidiana, com les demagògies i el revifament d'aquells nacionalismes nascuts al segle XIX, aquí i fora d'aquí, arreu del món i també aquí, tal vegada, també, com els nous pactes polítics d'una Espanya tant nacionalista; tal vegada, tot o en part, fruit d'un excés d'aglomeracions humanes sobre espais reduïts, que sempre genera friccions, agressivitat, com a Baixamar, aquí mateix, o l'intent de concentrar el poder -riquesa, seguretat, benestar- cada vegada en més poques mans, excloent-hi la resta,...

Espanya, Estat Units, França o qualsevol altre, tant se val, país, estat o te-

rritori; tal vegada àrees geogràfiques o cultures que es volen enfrontades per interessos poderosos, com la -diuen- ja superada i quasi oblidada guerra freda -teòricament acabada amb la caiguda del Mur de Berlín- nascuda dels interessos o de la inèrcia de la gran indústria americana, sobretot de l'armament, al final de la II Guerra Mundial.

Tot fa, tot ajuda, a fer el pa ros, com diem un temps aquí.

Al gran circ mediàtic ens mostren els infant famèlics d'Àfrica o els morts a qualsevol platja de la Mediterrània central o oriental; però poc ens mostren allò que es mou darrere les cortines.

A dues-centes milles al nord de ca nostra, a la propera França, ferida per recents esdeveniments sagnants, encara en plena calor de l'estiu, comencen a sonar les xaranges d'una nova campanya electoral. I com que tot val, com arreu, el precandidat a la presidència de la república, Nicolas Sarkozy, nacionalista aferrissat i dur amb la immigració -fill d'immigrant tot ell- carrega ara contra les dones que van a la platja amb el burkini, aquest poc habitual vestit de bany que tapa tot els cos tret de la cara, els peus i les mans, que es posen les musulmanes per marcar la seua identitat que senten ferida i que, a la vegada, fa retreure la també identitat ferida de francesos autòctons: la identitat, aquest darrer i irrenunciable

Debats insubstancials, absurds, com el que ara es viu a França amb el burkini, són moneda comuna, avui, a qualsevol lloc on hi ha guiris

refugi quan tenim la sensació que ens ho han pres tot o que ens ho volen prendre, i que amb tanta facilitat manipulen els demagogs de torn!

Quants vegades -també expressió d'en primer- d'un pet se'n fan mil esquerdes i d'una fotesa un muntanya! En benefici de qui?

Puc entendre que, per educació, quan una persona ha de dirigir-se a una altra ho hagi de fer amb la cara destapada. Però que a la França de la llibertat, de la igualtat i de la fraternitat s'organitzi un conflicte legal, social i polític perquè unes dones no volen mostrar les cuixes i els pits quan van a la platja, sembla més tost una mica ridícula, inversemblant; i més, que polítics intentin fer revenir els instints més primaris de la gent amb un fotesa com aquesta, per treure'n vots; i el problema més greu: que ho puguin aconseguir.

Dissortadament, debats tan insubstancials, absurds, com el que ara es viu a França amb el burkini, són moneda comuna, avui, a qualsevol lloc on hi ha guiris; què fa, si no en Trumb a Estats Units avui? I aquí?

Arribats en aquest punt un comença a donar qualque sentit a aquella frase «ho crec perquè és absurd», d'un frare agustiniana alemany, Martí Luter, que va posar Europa cul alt cap baix, mentre els turcs avançaven cap a les portes mateixes de Viena.